

LINDA VAN RIJN

Winter chalet

Literaire thriller

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

Zaterdag

‘Het ziet er echt gezellig uit.’

‘Leuk zeg, dat hout. Ik ben meteen in de wintersportsfeer.’

‘Anders ik wel.’ Karen van Heusden keek goedkeurend naar de buitenkant van het Oostenrijkse chalet waarvan ze de sleutel in haar hand hield. Het zag er precies zo uit als ze zich had voorgesteld. De foto’s op de website hadden niet gelogen. De donkere planken en de in groten getale aanwezige hertenkoppen die ertegenaan waren gespijkerd – jachttrofeeën die de eigenaars of hun voorouders ongetwijfeld zelf hadden veroverd – brachten haar meteen in Oostenrijkse sferen. ‘Leuk ook dat ze de kerstversiering gewoon twee maanden hebben laten hangen’, grinnikte ze.

Naast haar lachte Isa Vertongen. ‘Ach, die brengt toch een bepaalde sfeer met zich mee. Of het nou december is of eind februari. Ik vind het altijd wel iets hebben.’

Karen duwde de sleutel in het slot en draaide die om. De deur zwaaide open en een golf warme lucht kwam hen uitnodigend tegemoet.

‘Ah, lekker’, zei Chantal Damstra, die haar twee vriendinnen voorbijliep en als eerste binnen stond. Ze wreef haar handen tegen elkaar. ‘Een beetje warmte, daar was ik wel aan toe. Niet te geloven, wat is het koud buiten.’

Het was inderdaad flink onder nul, stelde Karen vast met behulp van de thermometer die met een spijker aan de houten buitenmuur was bevestigd. Min acht, en dan zou het volgens de voorspelling vannacht nog kouder worden. Ze was blij dat de verhuurder de verwarming al had aangezet, anders zouden ze het huisje vanavond niet meer warm krijgen. Het chalet was van twee oudere Nederlanders die al jaren in Kirchberg woonden en meerdere huizen verhuurden. Eerlijk gezegd had Karen bij het boeken niet verwacht dat het huis er zo goed uit zou zien, en dat de eigenaars zo veel moeite zouden hebben gedaan om hun letterlijk een warm welkom te geven. Eigenlijk hadden ze het chalet vooral uitgekozen vanwege de aantrekkelijke weekprijs. Zelf vond ze het niet erg om wat meer geld uit te geven, maar ze moest rekening houden met haar vriendinnen en dus hadden ze uiteindelijk dit nogal voordelige huis geboekt.

‘O kijk, de open haard staat zelfs aan’, riep

Chantal verrukt vanuit de woonkamer. ‘En ze hebben een fles wijn voor ons neergezet. Wat aardig.’

Karen liep achter haar vriendin aan naar binnen. Op de massief houten eettafel stond een fles rode wijn. Er lag een kaartje naast met een boodschap van de eigenaar en het telefoonnummer waarop hij te bereiken was als ze vragen hadden. Karen pakte de fles. Oostenrijkse wijn, zag ze, een Blauburgunder. Ze had een paar jaar geleden een wijncursus gevolgd waar ze had geleerd dat uit Oostenrijk tegenwoordig louter kwaliteitswijnen kwamen. ‘Zullen we deze dan zo maar meteen ontkurken?’ stelde ze voor.

Haar vriendinnen knikten instemmend. ‘Even de spullen uit de auto halen en dan hebben we wel een glas verdiend’, zei Chantal.

Karen knikte. Ze had weinig zin om met koffers te sjouwen, maar als ze het meteen even deden, konden ze daarna tenminste lekker ontspannen. Dan was het echt vakantie.

Een halfuurtje later hief ze haar glas en tikte het tegen de glazen van Isa en Chantal. ‘Op de skivakantie’, zei ze uitbundig.

‘Op de vakantie’, herhaalden haar vriendinnen instemmend.

‘Mijn eerste skivakantie’, voegde Chantal eraan toe. ‘Ik vrees dat ik morgen aan alle kanten door vierjarigen op kleine skietjes wordt ingehaald.’

‘Reken daar maar op’, lachte Karen. ‘Als je voor het eerst op ski’s staat, vraag je je echt af wat iedereen daar nou zo leuk aan vindt. Maar geloof mij, het wordt vanzelf leuker en tegen de tijd dat we met z’n drieën van de zwarte piste gaan, ben je verslaafd.’

‘Dat duurt nog wel even, hoor’, zei Isa. ‘Het is tien jaar geleden dat ik voor het laatst heb geskied en ik was bepaald geen natuurtalent. Jij bent de enige van ons die als klein meisje al op de ski’s stond.’

Karen had leren skiën toen ze net vier jaar was en in haar jeugd had ze geen jaar overgeslagen. Jammer genoeg was ze nu al drie jaar niet meer op wintersport geweest. Ze was blij dat ze haar vriendinnen had kunnen overhalen samen te gaan skiën. Het was eigenlijk in een opwelling besloten, en meteen de volgende dag hadden ze dit chalet geboekt. Dat was nog maar zes weken geleden geweest.

‘Jammer dat Annemieke er nog niet is’, merkte Chantal op.

Karen knikte. Annemieke, hun andere vrien-

din, had helaas haar plannen iets moeten wijzigen door een project op haar werk. Ze zou dinsdagavond met het vliegtuig en de trein naar Kirchberg komen en dan aanhaken.

Ze nam een slok. ‘Lekkere wijn’, was haar commentaar. Ze zette het glas op de salontafel, die van hetzelfde donkere eikenhout was gemaakt als de eettafel. Isa en Chantal hadden het over de skiles die ze morgen wilden gaan regelen. Karen luisterde met een half oor. Ze liet haar blik door de kleine woonkamer glijden. Knus, dat was het woord dat meteen bij haar opkwam. Ze zou de inrichting nooit hebben uitgekozen, maar het paste helemaal bij de wintersportsfeer. De wanden waren betimmerd met vurenhout en voor de ramen hingen roodgeblokte gordijntjes die hun beste tijd wel hadden gehad. Er stonden kerststukjes van dennentakken en hulst, met roodgouden strikken. Karen glimlachte. Ze hield niet eens van kerst.

Ze trok haar benen onder zich op de comfortabele bank. Het meubelstuk stond er waarschijnlijk al jaren en in het zitgedeelte zat een kuil, maar in de grote kussens kon je helemaal wegzakken. Ze zag zichzelf hier al zitten na een dag skiën, helemaal rozig en warm van de wijn. Gek eigenlijk dat je nergens zo lekker moe van

kon worden als een dag hellingen afdalen in de sneeuw. Na haar werk kon ze ook moe zijn, maar dat was een andere vermoeidheid dan de loomheid die je na het skiën had. Expres hadden ze gekozen voor een chalet waarin ze zelf konden koken, zodat ze na de après-ski thuis konden komen en de deur niet meer uit hoefden. De tijd waarin ze op wintersport echt ging stappen, lag inmiddels wel achter haar. Isa, Chantal en Annemieke waren ook niet van die feestnummers.

Althans, niet meer. Soms dacht Karen met enige weemoed terug aan de tijd dat ze alle vier nog vrijgezel waren en gingen stappen tot het licht werd. Tegenwoordig was zij de enige die genoot van het vrijgezellenbestaan. Ze was vierendertig, bijna alle vrouwen van haar leeftijd hadden kinderen of een steeds nadrukkelijker kinderwens. Dat laatste was haar vreemd. Ze vond haar leven prima zoals het was. Af en toe had ze een relatie, maar vooralsnog was er niemand voorbijgekomen met wie ze zelfs maar had willen samenwonen. Niet dat ze eenzaam was. Er waren genoeg mannen in haar leven. Maar daarover had ze het niet met haar vriendinnen. Ze dacht niet dat die zouden begrijpen waarom deze levensstijl haar zo goed beviel.

Ze kneep haar ogen samen en keek naar de kaarsen op de schoorsteenmantel. De standards zouden in elk ander interieur van wansmaak getuigen, maar hier pasten ze precies. Chantal had ze aangestoken en de vlammetjes verspreidden een goudgeel licht. Het vuur in de open haard knapperde en in het hele huisje hing de typische geur die bij haardvuur hoort. Karen snoof. Het prikte een beetje in haar neus. Die geur was de reden dat ze in haar eigen Haarlemse stadsappartement een gashaard had laten inbouwen die geen geur verspreidde en die ze met een afstandsbediening in twee seconden aan en uit kon zetten. Maar zo'n ding zou hier volledig detoneren.

Ze reikte naar haar wijn en nam nog een slok. Nadenkend draaide ze het glas aan de steel rond. Het was een tijd geleden dat ze een wijntje had gedronken met Isa en Chantal. Zeker twee maanden, misschien wel drie. Het was de afgelopen tijd nogal hectisch geweest. Zelf had ze te maken gehad met twee zieke collega's, wiens lessen ze had moeten overnemen. Met alle bezuinigingen op cultuur was het bestuur van het cultureel centrum waar ze als docent werkte erg huiverig als het op het inhuren van vervangers aankwam, ook al stonden de freel-

ancers in de rij voor werk. Karen had geprobeerd de directeur ervan te overtuigen dat het echt nodig was om versterking in te zetten en dat je met een freelancer helemaal geen risico liep, en ook dat de lessen nog steeds zo populair waren dat ze niet bang hoefden te zijn voor minder aanmeldingen en dus minder inkomsten. Maar ook al had ze gepraat als Brugman, het had geen effect gehad. Ze had drie keer zo hard moeten werken. Hoe leuk ze het ook vond om kinderen van alles over kunst bij te brengen en hen te stimuleren hun eigen creativiteit op allerlei manieren te gebruiken, zes dagen per week minstens negen uur werken, was iets te veel van het goede. Ze had gemerkt dat haar lessen eronder leden en dat was jammer. Karen vond het leuk om elk kind persoonlijke aandacht te geven en te laten zien hoe een beeld, schilderij of ander kunstwerk nog beter en mooier kon worden. Daar had ze te weinig tijd voor gehad, omdat ze tijdens de lessen die ze gaf ook de andere lessen moest voorbereiden. Ze liep rond met een gejaagd gevoel en regelmatig was ze 's avonds thuisgekomen met nul energie en een hoofd dat overliep van alles wat ze nog moest doen. Op wat sms'en en af en toe een telefoontje na had ze nauwelijks

tijd gehad voor haar vriendinnen. Gelukkig was een van haar twee collega's inmiddels weer aan de slag en zou de ander ook binnenkort beginnen. En na deze welverdiende vakantie zou ze vast ook weer meer energie hebben.

Ze had zich wel schuldig gevoeld naar haar vriendinnen dat ze zo weinig tijd had gehad. Vooral Isa had de afgelopen tijd wel wat steun kunnen gebruiken nu er vijf maanden geleden een einde was gekomen aan haar huwelijk. Officieel waren zij en Michel nog niet gescheiden, maar nadat ze de knoop hadden doorgehakt, had Michel meteen het huis verlaten en sindsdien was het woord vechtscheiding de beste omschrijving van de situatie waarin Isa terecht was gekomen. Karen had haar gebeld en ge-sms't om haar een hart onder de riem te steken, maar ze had vaker niet dan wel voor haar vriendin klaargestaan toen die graag even wilde langskomen of desnoods ergens snel een kop koffie wilde drinken. Gelukkig was Isa het type niet om haar dat na te dragen, maar toch knaagde het bij Karen. Ze was blij dat ze deze week alle tijd had om verloren aandacht in te halen.

Het viel haar op dat Isa niet zo spraakzaam was als het over de scheiding ging. In de auto had ze elke keer subtiel het gespreksonder-